

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Er det ikke netop i sådanne perioder, at man skal foretage nogle af de grundlæggende valg og have modet til også at reformere med henblik på at skaffe flere arbejdspladser? Er det ikke netop i sådanne perioder, at man skal benytte sig af de chancer til at gøre det?

Det, som vi hører hr. Thulesen Dahl sige her, er det ikke – det kunne man have en eller anden mistanke om, det vil jeg meget gerne have afkræftet – at så længe det går godt med oliekurs og dollarkurs, og så længe det går godt, med at der betales skat som stort set aldrig før – skatetrykket er højere i dag, end det var, da VK-regeringen trådte til – så kan man måske realisere en målsætning om at halvere gælden, men ikke nødvendigvis skaffe 60.000 ekstra mennesker i arbejde? Er det ikke problemet?

Det, hr. Thulesen Dahl siger her, er det ikke, at man begynder at renoncere på behovet for velfærdsreformer? Er det ikke det, der er Dansk Folkepartis dagsorden, når det kommer til stykket?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

For at kunne renoncere skal man sådan set have fremsat forslaget. Vi har jo aldrig fremsat forslag om store velfærdsreformer, for vi tror på, som jeg også sagde lige før, at de små justeringer hele vejen igennem tilsammen skaber det, der skal til. Hvis man hele tiden er indstillet på at justere, bygger man ikke behovet op for, at man pludselig skal lave nogle store reformer.

Vi tror faktisk, det er vigtigt, at folk kan disponere i tillid til situationen, som den er, og ikke skal frygte, at politikerne pludselig kommer med store indgreb med en eller anden overskrift som baggrund. Det er også derfor, at vi ikke foreslår meget, meget store forkromede velfærdsreformer. Vi foreslår målrettede justeringer for at sikre, at så mange som muligt er ude i arbejde frem for ikke at være i arbejde, og det vil vi også fortsat gøre.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Når man hører argumentationen fra hr. Thulesen Dahl, springer den fra tue til tue fra år til år, for lige netop i år er det blevet spændende at reducere gælden. Det var ikke på programmet sidste år eller forrige år, for da passede det ikke med tallene. Det er sådan, at man har en argu-

mentation, der lige passer til, hvordan tallene ser ud nu, og så blæser man på resten.

Det er i det lys, at det selvfølgelig er noget vanskeligt at se på den der store tiltro til, at reformer har man ikke brug for, for tiden vil nok sende en tømmerflåde ud og hente en. Det er for usikkert.

Men tømmerflåde agerer hr. Thulesen Dahl gerne for regeringen, når vi taler om den kommunale økonomi. Der har Dansk Folkeparti jo været villig til at stemme for aftaler om den kommunale økonomi, som er strammere end nogen sinde.

Dansk Folkeparti stemte imod dem, da de var knap så stramme, men nu stemmer man for den, fordi den er stram, med det resultat at kommunerne har stadig større vanskeligheder med at løse deres kerneopgaver: børnepasningen, folkeskolens øgede kvalitet og ældreomsorg. Men Dansk Folkeparti stemmer helhjertet for.

Dansk Folkeparti har også accepteret en udskydelse af en udligningsreform, og det var hr. Thulesen Dahl inde på i sin ordførertale: Man må på en eller anden måde kunne løse, at der er nogle kommuner, der faktisk får en meget stram økonomi, og andre kommuner, som i høj grad kan bevare skindet på næsen.

Er det virkelig sådan, hr. Thulesen Dahl forestiller sig at man kan løse det, altså med nogle ekstra puljer, som man så skal administrere fuldstændig uigennemskueligt, a la hvordan den tidligere miljøminister kom om ved det i Vojensagen?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg skal sige først om gældsnedbringelse, at det sådan set ikke er noget, der bare er fundet på til i år; det er fuldstændig forkert. Det var da Dansk Folkeparti, der var medvirkende til, at der skulle ske en øget beskatning af aktiviteterne i Nordsøen. Det gjorde vi bl.a., fordi vi mente, at det kunne være et godt bidrag til at betale af på gælden.

Da pengene så begyndte at komme ind, fik regeringen den tanke, at man skulle lave en nord-søfond, hvor alle pengene ubeskåret skulle gå ind i en fond til forskning og udvikling. Men vi sagde: Det vil vi ikke være med til. Pengene skulle i første omgang gå til gældsafvikling, og så måtte vi se, om vi kunne holde gældsafviklingen på sporet, og først når vi havde sikkerhed for det, ville vi diskutere overflytning af penge til noget andet. Det var derfor, at den kom til at hedde Højteknologifonden, og at vi nu år for år